

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 270/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Ulica Teodora Tekela 23, Trnava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 30/2014 a jeho uznesením z 25. februára 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2014 doručená sťažnosť M. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Ulica Teodora Tekela 23, Trnava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 30/2014 a jeho uznesením z 25. februára 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh, ako aj dokumentácie vyžiadanej z Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) vyplýva, že sťažovateľ bol spolu s ďalšími obvinenými rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 49/2010 z 12. mája 2011 v spojení s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 82/2011 z 24. novembra 2011 právoplatne odsúdený, pričom mu bol uložený nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 8 mesiacov. Sťažovateľ podal proti označenému (právoplatnému) uzneseniu krajského súdu dovolanie, o ktorom v rámci dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Tdo 23/2013 zo 16. októbra 2013 (ďalej aj „rozhodnutie o dovolaní“). Najvyšší súd v označenom rozsudku vyslovil, že dovolaním napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj označeným rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon v neprospech sťažovateľa a ďalších spoluobvinených, a zrušil označené rozhodnutia okresného súdu, ako aj krajského súdu a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 3 Tdo 23/2013 zo 16. októbra 2013 vyplýva, že dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Tos 82/2011 z 24. novembra 2011 a s ním súvisiaci rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 T 49/2010 z 12. mája 2011 zrušil z dôvodu, že prvostupňový rozsudok vydal senát súdu prvého stupňa v nezákonnom zložení, čím podľa dovolacieho súdu došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Najvyšší súd zároveň svojím rozhodnutím o dovolaní rozhodol podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku aj o vzatí sťažovateľa a ďalších dvoch spoluobvinených do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom toto svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„... Na obvinených M. D., T. P. a M. Š. sa vykonáva trest odňatia slobody uložený im pôvodným rozsudkom a dovolací súd tento zrušil, preto musel rozhodnúť v intenciách § 380 ods. 2 Tr. por. o ich väzbe.

Vzhľadom na dôvodnú obavu, že v prípade ich prepustenia na slobodu by pokračovali v trestnej činnosti, keďže všetci traja obvinení majú sklony k jej páchaniu, o čom svedčia ich predchádzajúce odsúdenia, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ich vzal do väzby, ktorá sa vykoná v Ústave na výkon väzby v Leopoldove.“

Sťažovateľ následne podal okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, keďže podľa jeho presvedčenia nemá s celým prípadom nič spoločné, čo mali potvrdiť vo svojich výpovediach aj viacerí svedkovia a spoluobvinení P. a D. Sťažovateľ argumentoval tiež tým, že jeho osobná sloboda je obmedzená už piaty rok a on je počas tohto obdobia odlúčený od rodiny.

Okresný súd uznesením sp. zn. 2 T 102/2013 z 13. februára 2014 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. V relevantnej časti odôvodnenia tohto uznesenia okresného súdu sa uvádza:

„Okresný súd na neverejnom zasadnutí dospel k záveru, že od posledného rozhodovania o väzbe obžalovaného M. Š. Najvyšším súdom SR zo dňa 16. 10. 2013 sa nevyskytli okolnosti, ktoré by odôvodňovali, že väzba nie je dôvodná. Dôvody väzby u obžalovaného, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu by mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti pretrvávajú, materiálne a formálne predpoklady sú dané, rozhodovanie o vine a nevine obžalovaného bude vecou dokazovania na hlavnom pojednávaní, ktoré súd začal po zrušení právoplatných rozhodnutí.“

Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 102/2013 z 13. februára 2014 sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tos 30/2014 z 25. februára 2014 zamietnutá.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľ sťažnosť odôvodnil tým, že „*obmedzenie osobnej slobody nie je možné posudzovať iba formálne, ale podľa faktického stavu a skutočnej dĺžky obmedzenia osobnej slobody*“.

Krajský súd odôvodnil napadnuté uznesenie, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa, predovšetkým takto: „... *Krajský súd sa v plnej miere stotožňuje so závermi súdu I. stupňa v tom smere, že dôvody väzby od posledného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sa nezmenili a u obžalovaného i naďalej trvá dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.*“

Sťažovateľ tvrdí, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je dostatočne odôvodnené, pričom krajský súd sa nevysporiadal s argumentáciou uvedenou v jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj v jeho sťažnosti proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, čomu má nasvedčovať aj fakt, že argumentáciu sťažovateľa uvedenú v odôvodnení jeho sťažnosti zhrnul krajský súd do jednej vety. Sťažovateľ v rámci svojich námietok zdôrazňuje, že všeobecné súdy rozhodujúce o ďalšom trvaní jeho väzby sa nevysporiadali predovšetkým s tou časťou jeho argumentácie, v ktorej poukazoval na to, že dĺžka obmedzenia jeho osobnej slobody zahŕňajúca tak väzbu, ako aj výkon trestu odňatia slobody trvá už viac ako štyri roky.

Sťažovateľ poukazuje tiež na to, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 T 102/2013 z 13. februára 2014 o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu mu bolo doručené až po rozhodovaní krajského súdu o jeho sťažnosti, a teda nemal možnosť reagovať na argumenty uvedené v odôvodnení označeného uznesenia okresného súdu. Zo sťažnosti vyplýva, že v konečnom dôsledku sťažovateľ svoju sťažnosť proti uzneseniu súdu prvého stupňa odôvodnil ešte pred rozhodovaním krajského súdu o nej, ale len vďaka tomu, že jeho obhajca telefonicky zistil, že krajský súd bude rozhodovať o jeho sťažnosti 25. februára 2014, a preto odôvodnenie sťažnosti krajskému súdu doručil už o 7.50 h toho istého dňa.

Na základe uvedeného sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 5 Tos/30/2014-2346 zo dňa 25. 2. 2014 porušil ústavné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos/30/2014-2346 zo dňa 25. 2. 2014 sa zrušuje.“

Sťažovateľ sa domáha aj úhrady trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku ak sa vykonáva na obvinenom trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na dovolanie výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe.

Podľa § 380 ods. 3 Trestného poriadku dĺžka trvania väzby podľa odseku 1 alebo 2 sa posudzuje samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní.

Podľa § 77 ods. 3 Trestného poriadku dĺžka trvania väzby, o ktorej bolo rozhodnuté v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch podľa § 380 ods. 2 alebo § 403, sa posudzuje samostatne a nezávisle od dĺžky trvania väzby v pôvodnom konaní.

V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd zdôrazňuje, že nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý pôsobí mimo tejto sústavy. Preto nie je úlohou ústavného súdu konať ako súd vyššej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť rozhodnutia, príp. iného zásahu všeobecného súdu, ktorým bol jednotlivец (sťažovateľ) pozbavený osobnej slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre v súvislosti s uplatňovaním svojej právomoci vychádza z toho, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05).

V rámci svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd opakovane uvádza, že v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré garantujú základné právo na osobnú slobodu, je obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil jeho prepustenie, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom ustanovených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označených ustanovení

ústavy pritom zodpovedá právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu.

Sťažovateľ namieta neústavný zásah do svojich práv uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tos 30/2014 z 25. februára 2014, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, vyplýva, že obe tieto rozhodnutia sa odvolávajú na odôvodnenie väzobných dôvodov, ktoré je obsiahnuté v rozhodnutí najvyššieho súdu o dovolaní, pričom tak okresný súd, ako aj krajský súd zastávajú názor, že tieto trvajú (trvali) aj v čase ich rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

V relevantnej časti odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 3 Tdo 23/2013 zo 16. októbra 2013 sa uvádza:

„... Vzhľadom na dôvodnú obavu, že v prípade ich prepustenia na slobodu by pokračovali v trestnej činnosti, keďže všetci traja obvinení majú sklony k jej páchaniu, o čom svedčia ich predchádzajúce odsúdenia, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ich vzal do väzby, ktorá sa vykoná v Ústave na výkon väzby v Leopoldove.“

V nadväznosti na citované ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 597/2012 sa zaoberal porovnateľnou sťažnosťou, v rámci ktorej (iný) sťažovateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorým rozhodol o jeho vzatí do väzby. V nadväznosti na tieto námietky ústavný súd v odôvodnení svojho nálezu sp. zn. II. ÚS 597/2012 z 22. mája 2013 okrem

iného poukázal na svoje zistenie, že „veľmi podobnú stručnú formuláciu odôvodnenia uznesenia o vzatí do väzby podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku používa najvyšší súd aj v iných veciach, pokiaľ ide o obvinených, ktorí už boli trestaní (pozri napríklad jeho rozsudky 3 Tdo 78/2012, 3 Tdo 64/2011, 4 Tdo 8/2012, 4 Tdo 5/2012 a uznesenia 2 Tdo 76/2012, 5 Tdo 29/2011)“, pričom zároveň síce konštatoval, že „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu svojím nedostatočným odôvodnením potreby vzatia sťažovateľa do väzby porušuje ustanovenie § 72 ods. 2 druhej vety Trestného poriadku...“, ale zároveň vyslovil názor, že „... táto nezákonnosť nedosahuje takú intenzitu, aby zakladala porušenie čl. 5 ods. 1 dohovoru“. Tento svoj záver ústavný súd v označenom náleze odôvodnil tým, že „Z napadnutého uznesenia sú totiž zrejmé určité dôvody, na ktorých sa vzatie do väzby zakladá, a akokoľvek sú tieto dôvody neurčité a nedostatočné, sú – minimálne v abstraktnej rovine – spôsobilé odôvodniť obmedzenie osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru (porov. už citovaný Chodorkovskij proti Rusku, ods. 159 až 161).“.

Ústavný súd dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa neexistujú dôvody, ktoré by mohli viesť k zásadnejšej korekcii citovaných právnych názorov vyslovených vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 597/2012, t. j. sú na ňu primerane aplikovateľné bez ohľadu na to, že sťažovateľ nenapáda rozhodnutie dovolacieho súdu podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku o jeho vzatí do väzby (po zrušení právoplatného odsudzujúceho rozhodnutia vydaného v pôvodnom konaní), ale až následné rozhodnutie všeobecného súdu o ďalšom trvaní väzby, na ktoré sa vzťahujú požiadavky vyplývajúce z čl. 5 ods. 4 dohovoru (teda nie požiadavky podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, pozn.), a to predovšetkým preto, že sťažovateľ poukazuje na to, že tak okresný súd, ako aj krajský súd rozhodujúce o ďalšom trvaní jeho väzby sa v podstate uspokojili s odkazom na rozhodnutie dovolacieho súdu vydané v zmysle § 380 ods. 2 Trestného poriadku.

Sťažovateľ v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu je odôvodnené nedostatočne, pričom krajský súd rozhodol o jeho sťažnosti bez toho, aby vzal do úvahy jej písomné odôvodnenie, najmä v časti týkajúcej sa jeho argumentácie o celkovej dĺžke obmedzenia jeho osobnej slobody, a tiež nevzal do úvahy skutočnosť, že písomné vyhotovenie uznesenia okresného súdu mu bolo doručené až

po rozhodnutí krajského súdu, a preto nemohol v sťažnosti adekvátne reagovať na argumenty v ňom uvedené.

V odôvodnení sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 102/2013 z 13. februára 2014, ktoré obhajca sťažovateľa doručil do podateľne krajského súdu 25. februára 2014 o 7.50 h, sa najmä uvádza: *„Rozhodnutie o väzbe napadnuté touto sťažnosťou nie je odôvodnené žiadnymi okolnosťami, z ktorých by súd vyvodzoval opodstatnenosť dôvodnosti mojej väzby.*

Opodstatnenosť väzby nemôže byť vymedzená negatívne, teda len (všeobecným) poukazom na okolnosti, ktoré by svedčili o tom, že väzba nie je dôvodná, ako to urobil prvostupňový súd.

Dôvodom väzby nemôže byť ani všeobecne pojaté nebezpečenstvo z pokračovania (opakovania) z bližšie neurčitej trestnej činnosti.

Z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ neodôvodnil svoju sťažnosť proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa žiadnou takou zásadnou a pritom konkrétnou skutočnosťou, na ktorú by krajský súd musel nevyhnutne výslovne reagovať v odôvodnení napadnutého uznesenia a ktorá by mohla zásadným spôsobom ovplyvniť jeho zamietavý výrok. Za týchto okolností ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie krajského súdu založené v podstate len na stotožnení sa so závermi súdu prvého stupňa a konštatovaní, že *„dôvody väzby od posledného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sa nezmenili a u obžalovaného i naďalej trvá dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku“*, sa síce z hľadiska požiadaviek na odôvodnenie súdnych rozhodnutí nachádza na hrane ústavnosti, ale napriek tomu ho považuje z ústavného hľadiska za udržateľné. Ústavný súd tento svoj záver zakladá v prvom rade na skutočnosti, že vydaniu napadnutého uznesenia krajského súdu (a tiež uznesenia okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu) predchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorého v spojení so súdnymi rozhodnutiami vydanými vo veci sťažovateľa v pôvodnom konaní možno vyvodiť pomerne presvedčivé dôvody ďalšieho

trvania jeho väzby, a tiež na skutočnosti, že sťažovateľ svoju sťažnosť proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa založil v zásade len na všeobecnej sťažnostnej argumentácii.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, ktorou poukazoval už v sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu na celkovú dĺžku obmedzenia svojej osobnej slobody (viac ako 4 roky — v predmetnej trestnej veci bol vzatý do väzby pred rozhodovaním dovolacieho súdu 28. januára 2010) a v tej súvislosti aj na potrebu aplikácie § 76 ods. 6 písm. b) Trestného poriadku o celkovej dĺžke lehoty trvania väzby v prípravnom konaní a v konaní pred súdom, ústavný súd poukazuje na § 77 ods. 3 a § 380 ods. 3 Trestného poriadku. Z dikcie označených (a už citovaných) ustanovení Trestného poriadku zjavne vyplýva, že trvanie väzby, ku ktorej dôjde po zrušení právoplatných rozhodnutí v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch podľa § 380 ods. 2 alebo § 403 Trestného poriadku, sa posudzuje samostatne a nezávisle od dĺžky trvania väzby v pôvodnom konaní. Vzhľadom na túto skutočnosť považuje ústavný súd aj túto námietku sťažovateľa za nedostatočnú na to, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie na jej základe mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2014